

fotografieren: Folke Van der Meule

Ten tweede willen we iets uittesten. Neem nu De Roovers. Zij trekken een mooie lijn: ze zijn begonnen met Camus en trekken van daaruit consequent de lijn naar Sartre en Shakespeare. Wij, daarentegen, willen elk jaar iets totaal anders doen. Eens kijken of dat ook kan: alle soorten bronnen aanboren. Een 'thriller-comedy-theatre-show' als **Wet Deck** is niet wat we de rest van ons leven willen blijven doen. Dat was een voortzetting van wat we op school begonnen waren. Het volgende project zal iets totaal anders zijn: geen collage en niet filmisch. Dat experiment is niet zozeer een reactie tegen de notie 'eigenheid'. Het is wel een onderzoek: in hoeverre is die diversiteit mogelijk, vormt die ook een eigenheid, een visie. In die diversiteit willen we onze vrijheid vinden. Zo willen we dit seizoen samen met Geert Van Rampelberg negen verhalen van Pieter De Buysser spelen. Bovendien willen we, onder de vlag van Lampe, Haute Coiffure en Monty, een repertoirestuk met erg veel personages aanpakken en daarbij het voortouw nemen, niet in de vorm van een regie, maar van een bewerking, een visie. Het jaar daarna dienen we een nieuw projectdossier in.

Als je bij andere gezelschappen of productiehuzen meedraait, voel je na een tijdje dat je met een ei zit, dat je je eigen zin wilt doen. Of die eigen zin nu bestaat uit amusement, tragedie of teksttheater, daar moeten we zelf ook nog achter komen. Binnen tien jaar komt er misschien een eigenheid bloot te liggen. In ieder geval voeren we een zoektocht naar de mate waarin je vrij kan zijn, zowel als maker als op het podium. We willen geen compromis, geen kettingen, geen band. We willen onze eigen zin doen, consequent en eerlijk. De tournee, het subsidiegeld betekenen vrijheid.

Onze speelstijl wordt een 'mengeling van ambachtelijk spelen en stand-up-comedy' genoemd. Een vreemde combinatie, maar het is wel een mooi compliment, al zouden we onszelf niet zo beschrijven. **Wet Deck** is een opeenstapeling van verschillende stijlen, met daarin een entertainmentcomponent: we spreken het publiek aan, betrekken het bij het spel. Voor een eigen positionering in het veld is het nu nog te vroeg. Bovendien is dat voor ons beiden verschillend. We gaan nog verschillende dingen doen. Wel proberen we elke keer de ultieme voorstelling te maken en te combineren: wel en geen inleving, een politiek statement, een manier van spelen waar we bij het bekijken van bepaalde voorstellingen naar gezocht hebben. We willen niet in een bepaald gareel blijven zitten. Net zoals Dood Paard: daar komen ook allerlei facetten samen aan bod.

We willen onze persoonlijke verhouding t.o.v. wat toneel is laten zien, zonder ons te verstoppen. In **Wet Deck** hebben we wel personages gevonden, maar we houden daar een openheid tegenover. Zonder vierde wand, maar wel ingeleefd; hier en nu, en toch verhalend.

Wij zijn een product van zoveel verschillende gezelschappen vóór ons. Wij zijn de som van wat we gezien hebben. We willen niet kiezen maar combineren. Het theater van de kleine man, het politieke theater, het spreekt ons allemaal wel aan, maar we willen niet poneren: 'dat is nu waarvoor we staan'. We hebben wel een aantal grote voorbeelden. Voor Adriaan zijn dat De Enthousiasten, met Johan Dehollander, Dirk Van Dyck en het genie Ryszard Turbiasz. Zij maakten ook collages. Dat was op het ene moment gieren en op het andere muisstil kijken. Het is zoals Ryszard zegt: het contrast is fascinerend. Ryszard is een groot man, hij is een man van contrasten. Er is ook Bottom, een Engels comedyduo, twee 'losers' op een appartement die met veel overtuiging een scheet kunnen laten. Dat is heel groot inlevingstheater. Wouters grote voorbeelden zijn **Weg** van Josse De Pauw, **Wie** van Dood Paard, en **Het Liegen in Ontbinding** van Guy Cassiers.

We hebben elkaar gevonden in de film. Wij zijn de generatie van film en tv. Wij behoren tot de eerste generatie die dingen naspeelden van tv. Dat was zo toen we klein waren en dat is gebleven. Wij spelen ook

filmdialogen na. Die fascinatie voor film zorgt ervoor dat we zoeken naar een filmische structuur en speelstijl in theatervoorstellingen. Voortzetting van **Wet Deck** hebben we ons laten inspireren door de film noir, de filmversie van de pulp-detectiveromans, met spitse dialogen, onderkoeld en snel. Nu zie je dat opnieuw in films van Tarantino. Niet dat we die films naspelen, maar we hanteren ze wel als stijl. Het bureau in **Wet Deck** is eigenlijk een filmdecor, een filmset. Met wat camera's en **perchen** wordt het een 'echt' bureau. Het is 'beyoutheatre'.

DOEN, DOEN, DOEN

In andere vormen van theater missen we de vrijheid: jezelf niet verloochenen, de vrijheid om je verhaal te kunnen vertellen. Het is een vrijheid van spelen én van denken. Een collagevoorstelling maakt bijvoorbeeld, terwijl iedereen zegt: 'Collages mislukken sowieso.' (zoals Van Gansbeke: 'Collages getuigen van een gebrek aan fantasie aan inspiratie.'

Wij hanteren beiden twee totaal verschillende speelstijlen en toespelen we samen. We spelen personages, zonder in hun huid te kruipen: je blijft jezelf én je liegt. In **Wet Deck** zitten veel persoonlijke verhalen. We willen de vuilste kant van onszelf kunnen laten zien. Vergelijk met Dimitri Leue. Die maakt heel persoonlijk, heel moedige theater, maar daarin missen we het gevaar, de hardheid van het bestaan. Wij willen eerst vertrekken vanuit die hardheid en daarin poëzie laten zien. Vanuit de woede van de mensen vasthouden aan de schoonheid van de tekst, van het moment, van een ontmoeting. Daaruit energie putten om verder te gaan.

Hopelijk zal het met de fabels van Pieter De Buysser ook zo zijn dat zozeer jezelf kan zijn dat je je personage wordt, dat je je eigen statement kan plaatsen via de tekst. Dat is het tegenovergestelde van het Zuidelijk Toneel, waarbij je virtueuze acteurs ziet, maar geen mensen. We zijn blij dat er weer heel veel jonge mensen naar het toneel komen. Net zoals De Roovers, trekken ook wij een publiek met veel 15-16-jarigen. Die willen we de zin om toneel te spelen bijbrengen, en een nieuw idioom over toneel. Het is een soort wakker schudden, al is dat niet de bedoeling, wel een gevolg van de voorstelling. Ikzelf (Adriaan) ben toneel gaan beginnen spelen door de voorstelling **Kuschwarda City** van Herb Achternbusch door Hollandia te zien. Dat was een warme voorstelling waarin een vonk van openheid zat, de zin om iets te spelen, te maken. Toen dacht ik: dat wil ik ook. En toen ben ik naar de toneelschool gegaan. Na een tegenvaller op het Conservatorium in Antwerpen (het Toneel Dora van der Groen, nvdr), ben ik naar Studio Herman Teirlinck overgestapt. Ik ben daar heel blij om. Daar heb ik immers Wouter ontmoet en Frank Verduyven, en Jolente De Keersmaecker. Mede dankzij deze docenten werd vrijheid daar mogelijk gemaakt. Toen wij op school zaten, was er net een overgang van bewind aan de gang. Het lag aan de studenten zelf om al dan niet positief met die situatie om te gaan om het heft in eigen handen te nemen. Frank zei ons: 'Je moet doen, doen, wat je maar wil.' Wel, wij hebben het heft in handen genomen en samen iets gemaakt. Als je die kans liet liggen, was dat dwaas. Nochtans kon de veelduidigheid die er toen heerste net zo goed een immens obstakel zijn, en voor sommigen was dat ook zo. Voor ons was ze vruchtbaar, we hebben de vrijheid daar gekregen. Kijk naar Kakkewieten. Dat is ook louter ontstaan om je eigen zin te kunnen doen. **Wet Deck** is dat ook, maar dan op kleinere schaal. Het is een punt kunnen zetten, een vuist in iemands gezicht slaan zonder dat pijn doet, maar je net doet lachen. Die vuist is ontroering, is een statement, het is een combinatie van hoogdravend dramatisch geëxperimenteer en comedy. Dat gebied daartussen willen we afscannen. En dat elke dag opnieuw in een reeks van 30 voorstellingen. Het is een onderzoek naar hoe ver je daarin kan gaan, en hoe ver